

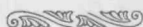
Marijo ljubim!

Marija, ljubiti
Te zmeraj želim,
služiti sem sklenil
Ti, dokler živim.
Ti meni si mati,
jaz otrok sem tvoj.
V življenju in smrti
na strani mi stoj.

Vsak dan, o Marija,
se spomnim na te.
O Mati presveta,
ozri se na me.
Ti reši, Prečista,
me greha okov,
in brani napadov
sovražnih duhov.

Marijo ljubiti
veselje mi je.
Mariji služiti
so moje želje.
Oj sprejmi, premila,
me enkrat v svoj dom
da slavo na veke
prepeval Ti bom.

M. Darovana.

Z vijolicami krasimo Marijin vrtec!

3. Notranja ponižnost.

Vijolica je sicer nežna, a jako trpežna rastlinica. Svoje korenine razpreza po mnogih razrastkih in jih utrjuje precej globoko v zemljo. Te čvrste korenine in koreninice prezimijo ob mejah in med grmovjem, v zgodnji pomladi pa priklije izpod suhega listja nežna cvetica z milobnim cvetjem.

Ta lastnost naše ljubke cvetice nas opozarja, kako mora tudi Marijina vijolica ljuba ponižnost biti najprej globoko ukoreninjena in dobro utrjena v našem srcu.

Le tako, če ima ponižnost trdno podlago v naših mislih, se bo gotovo razodevala tudi nazunaj v govorjenju in vedenju. Torej bodi naša prva skrb in prva naloga, da smo ponižni v mislih in željah. Saj to zahteva tudi naš Zveličar sam, ko pravi: »Učite se od mene, ker jaz sem krotak in iz srca ponižen!«

Ta naloga pa ni posebno lahka. Prava ponižnost zahteva mnogo resnega truda, preden se vsestransko udomači in utrdi v našem srcu. Kdor hoče biti kos tej nalogi, mu je pred vsem treba odločne in trdne volje: Jaz hočem biti ponižen, hočem si pridobiti to lepo in prepotrebno čednost, naj stane karkoli! Kako bi tudi mogel biti dober Marijin otrok, ko bi ne bil iz srca ponižen?

»Kjer pa je volja,« tako nas bistroumno uči neki pregovor, »tam je tudi pot.« To se pravi: Kdor ima resno voljo, da hoče kaj doseči, ta si zna poiskati potrebnih pomočkov in ubrati pravo pot, ki ga dovede do cilja. Dà, če kdo zares kaj hoče, vse stori, kar more, da doseže to, kar hoče.

Tudi ti, dragi otrok, boš ponižen, ako le hočeš biti. Zakaj, če je to tvoja resna volja, boš napovedal napuhu boj na vsej črti: v mislih, v besedah in v delih. Pred vsem boš pričel z notranjim bojem ter ne boš miroval, dokler ne preženeš vseh prevzetnih misli in želja, dokler ne zavlada v tvojem otroškem srcu temeljita ponižnost.

Na nekatere okoliščine v tem duševnem bojevanju zoper napuh za pridobitev ponižnosti te moram še posebej opozoriti.

Najbolj odločilno je pri vsakem boju to, da se sovražnik prav spozna, da se pridno zasleduje in skrbno poizveduje, kje je, kakšen je, kaj namerava itd. Tako je tudi v boju za zmagó ponižnosti zoper napuh.

Kako pa moremo spoznati prevzetne misli?

Prevzetnost se ti oglašá, ako zapaziš, da samega sebe precenjavaš ter si več pripisuješ, kot si in imaš v resnici. Zato se prevzetni človek imenuje tudi domišljav, ker si v svojih mislih prilastuje prednosti, kakršnih pri njem ni. Morda se ti priklati prevzetna misel, češ da veliko veš, da si učen. Hitro zapodi lažnivko,

otrok še ni nobeden učen; kako malenkostno je vse to, kar že zna! — Morebiti se ti začne vzdigovati ohola misel, da imaš več kot drugi, da si bogat. Urno odženi to hinavko; saj nisi res bogat, kvečjemu je bogat tvoj oče, stric ali teta. Bo li kdaj tvoje to premoženje, je še veliko vprašanje. In enako odganjaj domišljavost tudi v drugih rečeh.

Ako imaš pa res kako prednost pred drugimi ljudmi in se res kaj odlikuješ po dušnih ali telesnih vrlinah, ali po spretnem in uspešnem delovanju, pa se ti vsled tega vrivajo prevzetne misli, hitro jih zavrni s pomislekom; ali si si to mar sam dal, ali si mar do tega došel z lastno močjo? Le ne sebi, marveč pripisuj Bogu, ki ti je dal talente in naklonil pomoč dobrih ljudi. Naj te za vselej ozdravijo resne besede sv. apostola Pavla: »Kaj imaš, kar nisi prejel? Ako si pa prejel, kaj se bahaš, kot da nisi prejel?« Ne k napuhu, marveč k hvaležnosti naj nagibljejo božje dobrote tvoje mlado srce!

Da bodo prevzetne misli še bolj hitro bežale, začni jim pripovedovati, koliko je slabega v tvojem srcu. Morebiti te že kaj zadene sv. Avgušтина opomin: »Še tako majhen, pa že tolik grešnik!« Misel na svoje slabosti in pogoške, ki so pa res naša žalostna lastnina, so kaj dober pomoček zoper prevzetne misli. In koliko bi bil še slabši, ko bi te Bog ne podpiral; brez njegove pomoči bi bil lahko najzanikarnejši človek. To so pomislili največji svetniki in so bili globoko ponižni. Sveti Frančišek n. pr., ki je bil tako nedolžen in svet, da se primerja angelom in se imenuje »serafski«, se je imel za največjega grešnika in je bil sam popolnoma prepričan o tem. Rekel si je: ko bi bil Bog naklonil toliko milosti največjemu zločincu kot njemu, bi jih bil bolje porabil.

Posebno veliko priložnosti za prevzetovanje, pa tudi za pridobitev ponižnosti nam nudi občevanje z ljudmi. Zgodi se v družbi, da so drugi pohvaljeni, odlikovani, ti pa preziran, pozabljen; do drugih so vsi prijazni, tebi ne privošči nihče dobrohotne besede; čutiš se zapostavljenega. Tvoji predstojniki so hladni, mrzli do tebe; ti strogo ukazujejo in te morda nemilo sodijo ali po nedolžnem grajajo. Morda te celo kje zaničujejo in zasramujejo... Ne bodi žalosten ali nevoljen radi

takega poniževanja, marveč krotko potrpi in mirno daruj Bogu. Imel boš od tega dvojen dobiček: zasluženje v nebesih in znaten napredek v ponižnosti. Kdor se hoče naučiti plavanja, mora v vodo iti in v vodi se privaditi za plavanje potrebnega kretanja. Enako se prave poniž-

Ničemurnost.

nosti nauči le oni, ki se privadi, da krotko prenaša in z mirnim srcem potrpi žalitve in poniževanja.

Za tvojo ponižnost je pa morebiti še večja nevarnost, ko te drugi hvalijo in se ti laskajo. Zato bodi še bolj oprezen in ne pripisuj sam sebi, marveč zahvaljuj

se Bogu. Pomisli pa tudi, da je čestokrat pohvala nezaslužena, ker niso vsi ljudje odkritosrčni.

Še en jako izdaten pomoček za pridobitev notranje ponižnosti ti nasvetujem. Imenuje se dobri namen, ki z njim Bogu darujemo vsa svoja opravila in prizadevanja ter ta namen ponavljamo tudi med delom in po delu, zlasti če se v srcu oglašajo kake prevzetne misli. Vedno in povsod naj zmaguje plemenita misel: Nič zase, vse za Boga!

Na tak in enak način si dober Marijin otrok spleta v detinskem srcu krasne vijolične vence, da si nakloni ljubezen svoje nebeške Matere.

* *

Prevzetna ovčarja. Dva pastirja sta pasla ovce v planinah. Neki večer obsedita na gričku ter se prijateljsko pogovarjata o raznih rečeh. Kar jima začno po glavi rojiti prevzetne misli in imenitni načrti. Svetle zvezdice, ki so se prikazale na jasnem nebu, jima jih vzbudijo. »Oj,« pravi eden, »ko bi imel jaz tako veliko polje, kakor je nebo široko in dolgo, — kako bogat in imeniten gospod bi bil!«

»In,« seže brž v besedo tovariš, »ko bi jaz imel toliko ovac, kakor je tam-le gori zvezd na nebu, kako bi bil šele jaz imeniten in bogat ovčar!«

»Kako?« vpraša prvi, »kam pa bi past gonil toliko množico ovac?«

»I, kam?« odgovori tovariš, »tvoje polje bi mi bilo dovolj velik pašnik!«

»Le poizkušaj!«

»Zakaj pa ne; kdo mi bo branil?«

»Jaz, jaz bom branil. In če dobim tvoje ovce na svojem polju, ti jih pobijem vse po vrsti!«

»No, potem pa le glej, kako se ti bo godilo.«

Po tem pričkanju začneta čimdalje huje zabavljati, zmerjati, kleti, — slednjič se spopadeta ter se s tako silovitostjo pretepata in mečeta, da se oba po bregu zavalita in močno pobijeta.

Vidite, kako daleč pride, če ni ponižnosti v srcu.

